

EL NOSTRE Casal

per

ANTONI MARTI I BALTA

L Casal del Metge, que adés ens apareixia com un bell somni se'ns presenta ara com una esplendorosa realitat. Les temences més o menys fundades respecte l'oportunitat d'emprendre l'obra, s'han esvaït apressadament com la fosca de la nit a les primeres clarianes de la llum del dia.

Les butlletes de subscripció planen una darrera l'altra de manera no sospitada per als més optimistes; la quantitat global subscripta sobrepassa de molt la de les subscripcions anteriors que no obligaven a fer efectiva quantitat de cap mena; amb ella queda assegurada la compra del solar i pot anar-se ja a l'edificació del Casal sense cap entrebanc.

El Consell del Sindicat que mai sentí trontollar la seva fe en l'èxit de l'empresa, sent enrobustit més que mai el seu entusiasme, en veure que ha tingut la sort d'endevinar el moment d'aquest desig col·lectiu, tan palesament demostrat pels companys de totes les contrades catalano-balears.

Aquest èxit esclatant de la subscripció, aquest entusiasme, però, entranyen un perill que hem d'evitar: el de creure que no és necessari l'ajut de tothom; que només els metges acabats han de contribuir a la construcció del Casal. Res més equivocat ni més lluny de la raó. No és l'ajut material allò més necessari per a tota obra del Sindicat; no cal solament pessetes per a bastir el Casal, els noms són tan indispensables com aquelles per a demostrar que és obra de tots i de cada un de nosaltres.

Imagineu-vos per un moment que un patrici acabalat de casa nostra, imitant el gest de Rockefeller amb la Facultat de Medicina de París, ens fes ofrena del milió i mig de pessetes per a la construcció del Casal! Certament que hauríem d'estar agraits de semblant generositat, però no podríem estar-ne pas satisfets interiorment i fins crec que seria un greu error d'acceptar tan valuosa oferta, a la qual li mancaria el caire d'idealitat i de germanor en què està amarada tota l'obra de la nostra collectivitat sindical.

I és que aleshores el nostre Casal no seria nostre, seria en tot cas el Casal per al Metge, no seria mai el Casal del Metge tal com el somiem, tal com està projectat. D'identica manera si la nostra llar social fos bastida solament per l'entusiasme d'uns quants metges amb possibilitats econòmiques, li treuríem l'aspecte tan simpàtic d'espiritualitat que ha estat la nota culminant de l'estament mèdit català.

És per això que el Casal del Metge, concreció tangible de l'esforç de tots, necessita també d'una manera tangible de l'esforç (petit o gran, això tant se val) de tots i cada un de nosaltres, que amb les nostres aportacions farem que sigui allò que ha d'ésser: una afirmació de la nostra vitalitat, un exemple de la nostra organització, una prova de la nostra solidaritat i, a la vegada, un estímul als companys de totes les terres que en nosaltres tenen fets els seus ulls. Que ho diguin, si no, les contínues demandes de dades que del funcionament del Sindicat s'han rebut d'arreu el món. Fa unes setmanes, mentre estava reunit el Consell, rebé la visita del Dr. Matons, compatrici nostre, resident a Mendoza, el qual, representant al Sindicat de Metges de la República Argentina, vingué a veure de prop el funcionament de les diverses seccions del nostre Sindicat amb el fi d'adaptar-les en el possible a l'estament mèdic d'aquelles terres transatlàntiques. Més recentment encara, s'ha rebut la visita de companys de València i de Bilbao, i